א] תנא חדא עובד כוכבים שהתנדב נדבה לבדק הבית מקבלים ב] הימנו ותניא אידך אין מקבלין א"ר אילא א"ר יוחנן לא קשיא הא בתחילה הא בסוף דאמר ר' אסי אמר רבי יוחנן *בתחילה אפילו מים ומלח אין מקבלין מהם, בסוף: דבר המסויים אין מקבלין, דבר שאינו מסויים מקבלין, היכי דמי דבר המסויים? אמר רב יוסף כגון *אמה כליא עורב' מתיב רב יוסף °ואגרת אל אסף שומר הפרדס אשר למלך וגו' אמר ליה אביי *שאני מלכותא דלא הדרא ביה דאמר שמואל *אי אמר מלכותא עקרנא טורי, עקר טורי ולא הדר ביה: אמר רב יהודה אמר רב עובד כוכבים שהפריש תרומה מכריו בודקין אותו: אי ג] בדעת ישראל הפרישה תינתן לכהן ואם לאו טעונה גניזה חיישינן שמא בלבו לשמים מיתיבי *עובד כוכבים שהתנדב קורה ד] ושם כתוב עליה בודקין אותו: אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה יגוד וישתמש במותר ואם לאו טעונה גניזה חיישינן שמא ה] בלבו לשמים טעמא דשם כתוב עליה דבעיא גניזה הא אין שם כתוב עליה לא בעיא גניזה? הוא הדין דאע"ג דאין שם כתוב עליה נמי בעיא גניזה והא קמ"ל דאע"ג דשם כתוב עליה יגוד וישתמש במותר דשם שלא במקומו לאו קדוש ו] *דתנן *היה כתוב על ידות הכלים ועל כרעי המטה הרי זה *יגוד ויגנז אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה *האומר סלע זו לצדקה מותר לשנותה, סבור מינה לעצמו אין לאחר לא, איתמר אמר רב אמי אמר רבי יוחנן בין לעצמו בין לאחר, אמר רבי זעירא לא שנו אלא דאמר "עלי" אבל אמר "הרי זו" בעינא בעי למיתבה, מתקיף לה רבא אדרבה איפכא מסתברא: אמר "זו" משתמש בה כי היכי דליחייב באחריותה אבל אמר עלי לא, אלא לא שנא, תניא כוותיה דרבא נדר צדקה ואין הקדש צדקה מאי קאמר לא נדר ז] ולא הקדש צדקה? אלא לאו הכי קאמר צדקה הרי היא ח] °בבל תאחר ואינה כהקדש דאילו הקדש אסור לאשתמושי ביה ואילו צדקה שרי לאשתמושי ביה, אמר רב כהנא: אמריתא לשמעתא קמיה דרב זביד מנהרדעא אמר אתון הכי מתניתו לה אנן הכי מתנינן לה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב האומר סלע זו לצדקה מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר בין אמר עלי בין אמר הרי זו: ט] ת"ר *) סלע זו לצדקה: עד שלא באתה ליד גבאי מותר לשנותה, משבאתה ליד גבאי אסור לשנותה

איני

*) תוספתא דמגילה פ"ב

בתחילה. בתחילת הבנין אין מקבלין דשמא לרפיון ידים מתכוונין: **לבסוף.** לחזק את בדק דאין לומר רפיון ידים, מקבלין/ל"א בתחילה כשלא היתה אימתן של עובדי כוכבים עליהן אין מקבלין אבל לבסוף מקבלין משום אימה וראשון עיקר וזה אינו טעם דהא כל ימי בית שני היתה אימת העובדי כוכבים עליהן ובתחילתו יותר מסופו וא"ת האי בתחילה נמי אמקדש ראשון קאמר א"כ מאי מותיב ליה לקמן ואגרת אל אסף וגו' דהיינו במקדש שני: **דבר המסויים.** שנראה בעין אין מקבלין מהם דגנאי הוא ועוד שמתפארים בו: **אמה כליא עורב.** להכי נקט אמה דאמרי' בפרק בתרא דמנחות (דף קז.) הרי עלי ברזל לא יפחות מאמה על אמה לכליא עורב שהיו מביאין טבלאות של ברזל אמה על אמה ובהן מסמרות גבוהין אמה קטנין ומחפין בהן ראש הגג של היכל לגרש את העורבים שלא ישכנו שם, כליא=לשון יא] שמגרש את העורבין כמו יב] כייל חדבי כייל פרוחי דאמר במסכת נדה (דף יז. ע"ש) שהיה מגרש זבובין ממטתו בשעת תשמיש משום לניעות דאסור לשמש מטתו בפני כל חי. ל"א כליא עורב מונע העורבים כמו (תהלים מ) לא תכלא רחמיך: **ואגרת אל אסף שומר הפרדס** יג] **וגו'.** והיינו בתחילת בנין וקשקיל בדק הבית מכורש: **דלא הדרא** יד] **בה.** הואיל ותחילתו לטובה נתכוין שוב אינו חוזר: **מכריו.** של תבואת עצמו: **אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה.** שלמקום שתרומת ישראל הולכת תלך זו. ל"א שישראל אמר לי להפרישה, וראשון שמעתי: **טעונה גניזה.** ואסורה בהנאה דחיישינן שמא טו] בלבו לשמים לשם הקדש הילך יגנז ובזמן הזה עסקינן דהקדש אסור בהנאה כדתניא בכורות (דף נג.) אין מקדישים ואין מעריכין בזמן הזה ואם הקדיש: בהמה תיעקר פירות כסות וכלים ירקבו: **יגוד.** יחתוך מקום השם ויגנז החתיכה וישתמש במותר ויבנו בבית הכנסת: **לשמים.** להקדש ובזמן הזה אין לו תקנה: **טעמא דשם כתוב עליה.** דמוכחא מילתא דבלבו לשמים שהרי כתב עליה שמו של הקב"ה: **שם שלא במקומו אינו קדוש.** כלומר אינו קדוש אלא מקום השם ואותה חתיכה תיגנז והשאר יבנה בבית הכנסת כי אמר בדעת ישראל הפרשתיה ל"א שם שלא במקומו כגון על גבי קורות וכלים לא קדיש דלא הוי מקומו אלא על הנייר ושיכתוב המקרא עם השם כתיקנו אבל שם לבדו הוי שלא במקומו ולא קדיש, וראשון שמעתי והוא עיקר: **לשנותה.** לצרכיו, ולאחר זמן ישלם: **אבל לאחר.** להלוותה לחבירו לא, דלעצמו איכא למימר על מנת כן הקיפה לצדקה שאם יצטרך ישלנה וישלם אחרת אבל חבירו לא אסיק אדעתיה: **לא שנו.** דמותר לשנותה אלא דאמר סלע זו עלי לצדקה דכיון דאמר עלי וקיבלה באחריות לענין גניבה ואבידה, כדידיה דמי: **אבל אמר הרי זו.** ולא אמר עלי, בעינא בעי למיתב: **כי היכי דליחייב באחריותה.** דכיון דמשתמש הוי כשולח יד בפקדון וקמה לה ברשותיה לענין תשלומין אבל אמר עלי דבלאו הכי מיחייב באחריות לא ישתמש: **אלא ל"ש.** ומותר: **לא נדר (א) לצדקה.** דסתם נדר=דמי עלי לבה"ב: טז] **בבל תאחר.** והכי משמע נדר הוא הצדקה דקאי עליה בבל תאחר כנדר יז] דקאמר בפרק קמא דר"ה (דף ו.) "בפיך" זו צדקה: **לשמעתא.** דהאומר סלע זו לצדקה כו': **אנן הכי מתנינן לה.** דרב נחמן מותר לשנותה סתמא קאמר ורבי אמי פירשה בין לעצמו בין לאחר ורבא הדר פירשה בין עלי בין הרי זו, אנן בהדיא מתנינן יח] כו' ופירושה כדרב נחמן:

רבי

תני חדא עובד כוכבים שהתנדב לבדק הבית אין מקבלין ממנו כו'. וא"ת וליטני הא ר' מאיר הא ר' יהודה וי"ל דא"כ קדושה ואינה קדושה מיבעיא ליה יט] דאין מקבלין הימנו לבדק הבית [משמע דקדושה היא] ומשמע דתרווייהו סברי כר' יהודה: **הא** לכתחילה הא לבסוף. רש"י פי' לכתחילה שייך רפיון ידים ולבסוף לא שייך רפיון ידים ועוד פירש רבינו לכתחילה בתחילת הבנין יש לחוש פן יחזרו בהם ויערערו לומר יש לנו חלק בבית המקדש לבסוף דבר מסוייס אין מקבלין פן יהיו לשם ולתפארת דבר שאין מסויים מקבלין דלא שייך תו ערעור האיל ונבנה ב"ה כבר וניחא בזה הא דקאמר בסמוך שאני מלכותא דלא הדרא וליכא למיחש לערעור: כ] **תני** חדא עובד כוכבים שהתנדב לבדק הבית. והא דלא מוקי לה כתנאי דר' יהודה ור' מאיר וכגון דליכא רפיון ידים כגון מן המלך דאם כן לא הו"ל למימר מקבלין ואין מקבלין אלא קדושה ואינה קדושה מבעיא ליה:

כגון אמה כליא עורב. פי' הערוך זה לשון לפי שבמקדש ראשון היתה קדושתו בכל הקהל והיתה שכינה שרויה בו ולא היו עופות פורחין עליו אבל במקדש שני פחדו כא] א) מטעמא דאין קדושתו כקדושת ראשון שמא יפרחו העופות על המקדש וישליכו שם דבר טמא עשו צורה להבריח העופות מגג ההיכל וקראו אותו כליא עורב כלומר זאת מונעת העורבים מלפרוח בגג ההיכל וזו צורה כדרך שעושין עכשיו שומרי זרעים עד כאן לשונו ויש מקשה ב) כב] דאמר במועד קטן (דף ט.) גבי שלמה איבעי ליה לשיורי באמת כליא עורב ומשני אמת כליא עורב צורך בנין היא אלמא הוה בבית ראשון וי"ל שהיה שלמה ירא שמא לא תהא עליו קדושה וכשראו שהיה קדוש הסירוהו: **מיתיבי** ואגרת אל אסף שומר הפרדס. והיינו בתחילת הבנין וקשקיל בדק הבית מכורש לשון קונטרס ולא נראה דהא כל הבנין משל כורש היה וכמה קראי איכא גם כתיב ומה תשחן כג] אמריא וגו' וכ"ל דודאי מזה אינו מקפיד דהא היה בגזירה כך וביד ישעיה (ישעיה מה) הוא יבנה עירי אבל אל אסף שומר הפרדס היה רחוק מכורש ולא היה שלו ממש אך היה גוזר שיתנו לצורך בדק הבית שהיה *מוטל עליהם שהיה מולך בכיפה בהא איכא למיחש או לרפיון ידים או לערעור כדפרישית: **אם** אמר בדעת ישראל הפרשתיה. משמע דעובד כוכבים איתיה בתרומה דנפשיה וכן משמע פרק שני דגיטין (דף כג:) והא דקאמר בזבחים פרק בית שמאי (דף מה.) דליתיה בתרומה דנפשיה לא קשיא דתנאי ניהו בפרק שני דקדושין (דף מא:) דתנן תרומת עובד כוכבים מדמעת וחייבין עליה חומש ור' שמעון פוטר: **יגוד** וישתמש במותר. משמע ע"י שיחתוך הקורה ולא יהנה מאותה חתיכה שכנגד השם דבמקומו מיהא קידש השם ויש ליזהר כשכותבין ס"ת או תפילין וגררו מקום השם שאין לכתוב במקומו: **ואילו** צדקה שרי לאשתמושי ביה. משמע ליה דאיירי בין זו בין עלי וכן הפסק כרב נחמן האומר סלע זו לצדקה מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר בין אמר עלי בין אמר זו ולשנותה הייט ללוותה: **משבאת** ליד גבאי אסור לשנותה. ודוקא יחיד אבל בני העיר רשאין כדמשמע בבבא בתרא (דף ח:) ורשאין בני עיר לעשות תמחוי קופה וקופה תמחוי ולשנותה לכל מה שירצו ודוקא לדבר מצוה כדאמרינן בשלהי שמעתא (ע"ב) גבי ישראל שהתנדב מנורה או נר לבית הכנסת והא דאמר בהשוכר האומנין (ב"מ דף עח:) מגבת פורים לפורים ומגבת אותה העיר לאותה

העיר

א) נ"א מטומאה דשמא אין קדושתו כקדושת ראשון ושמא כו' כך היא גירסת ש"ק ב) במנחות תירצו כמו ככה אבל בשבת ל. ד"ה מכליא הניחו זה בקושיא

עין משפט נר מצוה

ס א מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל"ח:

סא ב מיי' פ"ד מהל' תרומות הל' טו [טוש"ע יו"ד סי' שלא]:

סב ג ד מיי' פ"א מהל' ערכין הל' יא יב ופ"ח מהל' מתנות עניים הל' ח טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף ד:

סג ה מיי' פ"ו מהל' יסודי התורה הל"ו טוש"ע יו"ד סי' רעו סעיף יג:

סד ו ז מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל"ד טוש"ע יו"ד סי' רנט סעיף א:

סה ח מיי' שם הל"ה טוש"ע שם:

סו ט מיי' שם הל"ד טוש"ע שם [וברב אלפס ב"ק פרק ד דף כ. ובבא בתרא פרק א' דף קנח:]

נושא
יכול שהפריש תרומה מתבואתו
או התנדב נדבה מתי אמרינן
דבעי גניזה

תת נושא
שם ה' שנחקק על כלים - מה עושים
עם כלים אלו

נושא כללי
צדקה ותרומות
ובית הכנסת

נושא משנה
ב' לשונות בדברי ר' נחמן - האומר סלע זו לצדקה

ר' אמי ורבא מפרשים את ר"נ

שיטה מקובצת

א] תנא חדא עובד כוכבים שהתנדב כו'. גליון לא מצי לשנויי הא ר"מ והא ר' יהודה דלכאורה בנדר ונדבה איירי ולא בערכין ואפי' כי דחקית לאוקמי בערכין לא מתרצי דא"כ קדוש ואינו קדוש מבעי ליה דהא לר"מ אינו קדוש אלא ע"כ תרווייהו כר' יהודה ע"כ מצאתי בגליון רש"י כת"י: ב] מקבלים אותה הימנו ותניא אידך אין מקבלין אותה הימנו: ג] אי אמר בדעת ישראל הפרשתיה (תיבת הפרישה נמחק) כו'. לרבנן דאמרי עובד כוכבים איתיה בתרומה דנפשיה הויא תרומה כתרומת ישראל וחייבים עליה מיתה אבל לר' שמעון דבני ישראל מפרישים ולא העובדי כוכבים אין עליה אלא כדין טבל דצריך שיפריש הכהן מתנה תרומה ומעשר ולא קאמר תינתן לכהן אלא לאפוקי מסיפא דאמרינן יגנז: ד] קורה לבית הכנסת ושם: ה] שמא לבו לשמים: ו] קדוש דתניא היה: ז] לא נדר צדקה: ח] היא (נ"א כנדר) לבל תאחר אות ב' נמחק: ט] ת"ר. עי' תשובת הרשב"א סימן תר"ד ותר"ה: י] עיין בהשמטות בסוף המסכת: יא] לשון מגרש שמגרש: יב] באלי דידבי באלי פרוחי תיבות כייל כייל ואות ו' נמחק: יג] הפרדס אשר למלך אשר יתן לי עצים וגו': יד] הדרא ביה הואיל: טו] שמא לבו לשמים: טז] מה"ד לבל תאחר: יז] כנדר כדקאמר בפ"ק: יח] בהדיא מתנינן כולי פירושה תיבת כו' ואת ו' נמחק: יט] ליה ומדקאמר מקבלין ואין מקבלין דמשמע דקדושת היא ואין מקבלין משמע דתרווייהו: כ] תני כו' גליון מהופך. פי' זהד"צ קודם ד"ה הא עכ"ה ואינו מהתוס' והוא לשון (הר"י)[רש"י] בגליון עיין לעיל ד"ה תני חדא עכ"ה: כא] פחדו מטומאה דאין: כב] מקשה. (מנחות דף קו ע"א): כג] ובני תורין ואימריא ודכרין:

דכמת

מסורת הש"ס

מו"ק ט. ע"ש [שבת ל. מנחות קז. מדות פ"ד מ"ו]

[ב"ב ג:]

ב"ב ג:

תורה אור

נחמיה ב

דברים כג

תוספתא דמגילה פ"ב ע"ש

שבת סא: [מס' סופרים פ"ה הלכה יג]

[גירסת ערוך יגור]

תוספתא דמגילה פ"ב ע"ש

נחמיה ב:ח
ואגרת אל אסף שומר
הפרדס אשר למלך אשר
יתן לי עצים לקרות את
שערי הבירה אשר לבית
ולחומת העיר ולבית אשר
אבוא אליו ויתן לי המלך
כיד א-להי הטובה עלי

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא נדר ולא הקדש צדקה דסתם:

רבינו גרשום

הא בתחלה הא בסוף. שאם אמר בתחלה רוצה אני להתנדב אמרי' לו כאן אנו מקבלין אותה אבל אם התנדב מקבלין אותה והיינו בסוף: אפי' מים ומלח. דודאי למכירה עומד ולא יהא נראה בבנין אפי' הכי אין מקבלין: דבר המסוים. שהוא נראה בבנין אין מקבלין [מהם] משום לא לכם ולנו ועוד שמא יתחרט בו כמה שנדר וירצה שיחזירוהו לו. אבל דבר שאינו מסוים ועומד למכירה מקבלין מהן. והאי דאמר אמה כלי עורב כלומר הא וכל דכותיה דהוי דבר הנראה: אשר יתן לי עצים לקרות את שערי הבירה. אלמא דמקבלין מהם דבר מסוים: שאני מלכותא דלא הדרא בה. מאחר דיהיבה לא חיישינן שיבקש שיחזירו' לו [דאמר שמואל וכו': מכריו. של עצמו]: אם אמר בדעת ישראל הפרשתיה. שאני רוצה לעשו' מסנה מה שישרא' עושה תנתן לכהן: שמא בלבו לשמים. שמא לדעת כן הפרישה שתהא קדושה קדושת גבוה כגון שיקנו ממנו עולה שתהא כולה לגבוה ואין רצונו שיאכלה כהן: ושם [הקודש] כתוב עליה. קודם לכן: יגור. יקוץ [מן הקורה מקום השם וישתמש במותר לצורך ביהכ"נ: שמא בלבו לשמים. כדאמרן ולא שיהנה אדם ממנה: והא קמ"ל. כלומר משום רישא איצטרי' לאשמועי' דאית ביה רבותא]: דשם שלא במקומו. [שלא במקום] הראוי לכתוב כגון בספר או במקום כבוד לא קדוש כדתנן כו': מותר לשנותה. ללוותה לצרכיו ולפורעה אחר זמן: סבור מינה לעצמו מותר ללוותה דהוא אינו מאחרה שהרי הוא הקדישה אבל לאחר לא דלא איכפת ליה ומאחרה: לא שנו דמותר לשנותה אלא דאמר עלי דכיון דניתחייב באחריותה ודאי פורעה: כי היכי דליחייב באחריותה. דהיינו הנאת הקדש: אלא לא שנא. דבין אמר

עלי

*דברים כג:כד
מוצא שפתיך
תשמור ועשית
כאשר נדרת
לה' א-להיך
נדבה אשר
דברת בפיך